

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. III. De obedientia cæca sanctissimæ Virginis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

geret, ne me in hoc deessem partibus, aeterna mihi comminatur tormenta, si amate ipsum recusarem. O DEUS, quanta igitur nostrae est conditionis sublimitas! quam ipsa est admirabilis! An felicitati Christiani par unquam fuerit vel sit felicitas, si hanc cognoscere is novit, & novit vivere ex fide, spe & charitate, quam Deus dat ipsi ex pura sua liberalitate, abs eo, quod vel minimum laboraret pro ipsa, nisi eandem recipiendo? O DEUS bone! Deus aman-

tissime! Bonitas infinita, quam merito flagrabit ille igne inferni aeterno, qui flagrare noluerit in terris, igne divini tui amoris!

Desideras aliquod exercitium, ut haurias profectum ex fide admirabili Virginis Sanctissimae? Ecce unum tibi, quod invenes utilissimum: Studeas vivere ex fide, Spe & charitate, quae propria est vita Christiani. Sed videtur mihi, nos diu nimis deflexisse a sermone de Sanctissimâ Virgine; Reverentur ad illam.

ARGUMENTUM.

De Obedientiâ Cæcâ Sanctissimæ Virginis.

ARTICULUS III.

Posses ab initio offendi, dicebat mihi Viator noster, ex eo, quod loquar tibi de obedientiâ, velut de quadam personâ cæcâ, cum obedientiâ sit alios dirigere, & insuper dicatur, neminem unquam certiozem esse, quod non defleat à rectâ semitâ, quam qui dirigi se sinit ab obedientiâ. Verum si cæca est, quômodo nos poterit dirigere? Est prodigium obedientiæ, quod ipsa nunquam magis sit illuminata ad nos dirigendos securè, quam dum magis est cæca; quantò magis ipsa claudit oculos propriæ suæ cognitionis, ad sequendam simpliciter illam potestatis superioris, cui obedimus, tantò magis est certa, quod

bene incedat & ambulet. Ipsa cæca est, quia oculos clausos habet, & tamen nunquam est magis illuminata, eòquod dirigatur à lumine suâ luce multò splendidiorè; & consequenter ipsa nunquam magis certa est, se bene ambulare, nosque securè dirigere, quam quando non videt ad se dirigendam.

Hinc est, quod insignis Aeterna Climacis Joannes Climacus dixerit, quod grad. 4. via, quæ ambulatur in obedientiâ, sit via absque curâ, navigatio absque periculo, quod sit agere iter absque labore, quasi aliquis portaretur illuc dormiens, quod accedere volebat. Deinde adjungit: Quod propriè sit, obedire modo

R. P. Isaac Consultat. Tom. III.

Cccc

ccc-

cœco, totam onus suum impone-
re humeris alterius, ipsique id por-
tandum relinquere, absque eo,
quod ipsam habeat sollicitum;
quod sit negotiari cum lucro abs-
que jacturâ; si enim aliqua jactura
occurreret; soli obedientiæ de eâ
ratio reddenda foret, dum interim
obediens semper reportat lucrum
& meritum actionis suæ.

Hem, interrogavi ipsum, an
igitur in omnibus claudendi sunt
oculi! an igitur indifferenter nos
trahi patiamur, quocunque volue-
rint alij, sive ad bonum, sive ad
malum! an igitur illi, qui trahi se
sinunt ad vitam facinorosam à pra-
vis socijs, excusandi erunt, dicen-
do: Sequebar obedientiam cœ-
cam, feci omnia, quæ voluerunt
alij, pete rationem ab eis, qui huc
me adduxerunt?

D. Thom.
2. 2. q. 104.
a. 7. Quid
sit obedien-
tia cœca.

Non, respondit mihi, nullatenus
id voco obedientiam cœcam,
brutalis est. Est discrimen, uti
inquit sanctus Thomas, inter obe-
dientiam cœcam, & obedientiam
indiscretam: Indiscreta non discer-
nit, quod deduci se sinat, unde in-
differenter sequitur tam bonos,
quàm malos duces: Sed obedien-
tia cœca non nisi claudit oculos
proprijs suis luminibus, quàm ut
totam se consignet directioni lu-
minum DEI, quæ nunquam de-
ducent eam in partem malam:
quantò magis illa seipsam hâc ra-
tione ex cœcabit, seque proprijs
suis exuet luminibus, tantò ab-

undantiùs recipiet lumina & illu-
strationes DEI. Mirum est, quod
maxima difficultas obedientiæ con-
sistat in oculis; non est hæc in pe-
dibus, quibus ambulandum est;
non est in brachijs, nec manibus,
quibus est laborandum; sed est in
oculis, quibus faciendum est nihil:
an bene intelligis, quid velim di-
cere?

Non ita res se habet cum obe-
dentiâ, sicut cum alijs virtutibus:
In alijs primum & facillimum est,
cognoscere bonum, quod est fa-
ciendum: Secundum, quod est
difficilius, velle id facere, & diffi-
cillimum omnium est, id exequi;
sed in obedientiâ totum est con-
trarium: Siquidem perficere so-
lummodò id, quod mandatum est,
est minimum, quod facere quis
potest, & obedientia imperfectis-
sima; quando repugnat voluntas,
& intellectus adhuc magis, non
est nisi obedientia coacta, & nul-
lius valoris: sed facere id libenter,
difficilius quidem est, & etiam per-
fectiùs obedite; si autem obedien-
tia non eò pertingat, ut captivet
intellectum, cum hic repugnet,
suas opponat rationes, reprehenda-
dat, & arguat id, quod præcipitur,
non nisi adhuc obedientia imperfe-
cta est. Quando igitur erit vera
& perfecta obedientia? quando
erit cœca: Ipsius perfectio confi-
stet in sua cœcitate; quando ani-
ma clauferit oculos omnibus pri-
vatis suis rationibus, ita, ut nec
audeat

Obedientia
discreta est,
non bruta-
lis.

Obedientia
differt ab
alijs virtutibus.

audeat examinare, an id, quod precipitur, consentaneum sit rationi, vel non? & sic absque eo, quod multum inquit, cæcæ modo deduci se sinat, quò voluerit obedientia. Hæc doctrina est Magni Sancti Gregorij: *Nescit enim judicare, quisquis perfecte didicerit obedire, quia hoc solum bonum putet, si præceptis obediatur.*

Nonne igitur vides, veram non esse obedientiam, nisi cæcam? & ideo talem nuncupo illam Sanctissimæ Virginis. Nunquam obedientia puræ alicujus creaturæ fuit perfectior, eòquòd nunquam aliqua magis fuerit cæca, quam obedientia ipsius; & per hanc obedientiam perfectè cæcam, secuta est ipsa ubique & proximè Filium suum JESUM Christum. Audeo dicere omni cum reverentiâ, quòd ipsemet JESUS Christus, in hoc sensu fuerit cæcus, & cæcorum omnium cæcus maximè, eòquòd obedientium omnium fuerit maximè obediens; quòdque, cum in totâ vitâ suâ non fecerit aliam, nisi voluntatem divini Patris sui, sicut ipsemet attestatur in Evangelio: *Veni, non ut faciam voluntatem meam; sed ejus, qui misit me, Patris;* dicendum sit, ipsam clausisse oculos in omnibus, & nunquam secutum fuisse aliud lumen, vel aliam directionem, quam illam adorandi hujus superioris, qui ipsi præcipiebat. An unquam magis cæca extitit obedientia?

JESUS Christus antecedit, vel primus obediens, primusque cæcus. Sanctissima Virgo ipsum sequitur, Unigenito suo obtemperans Filio, velut cæca secunda: Hic igitur cæcus ducit cæcam: Verum est; sed scriptum est in Evangelio; quòd, si cæcus cæcum ducit, ambo cadant in foveam: Hoc etiam verum est; videbis enim ambo cæco modo in eandem se precipitare abyssus: Aspice, quòmodo ambo incedant, & vide, an non in idem præcipites sese agant barathrum. Ecce profectò spectaculum dignum admiratione omnium creaturarum.

Eccur egredieris è sinu tam jucundo, tamque magnifico Patris tui cælestis O Fili Unigenite DEI vivi? Quò vadis! Vado in terram, respondit Verbum Divinum, quòd me mittit obedientia: Et quid facturus ibi? Immerurus me in profundam abyssum omnium miserationum humanarum, quibus immerosos video omnes miseros peccatores ibi pereuntes: Descendo ad eos, ut ipsos inde extraham: Sed quæ convenientia, quòd Majestas tam sublimis se eòusque demittat, amplectens statum se adeò indignum; & quid opus tibi fuerat ejusmodi moliri consilium, ut salvares homines? an id non poterat unico verbo, remanens semper in throno Majestatis tuæ? Ita, id poteram bene; mille se opponebant rationes ei, quòd agebam, si illas

Ccccc 2.

vo.

Ums cœcus ducit alterum & ambo in foveam cadunt.

Matth. 18. v. 14.

Obedientia
liberata est,
na bruta
is.

Gregor.
lib. 1.
cap. 4.

Obedientia
differt ab
iis virtutibus.

Christus
in seipso
obediens
cæcus.

Matth. 6. v.
10.

voluiffem aufcultare; fed claudēbam oculos omnibus; eo nomine profus ex-cœcavi me, ut cœco modo me dirigi permittērem ab obedientia.

Speſtacu-
lum admi-
rabile obe-
dientia cœ-
cæ JESU
Chriſti.

Verum an libenter id facis? an poſſibile eſt, non experiri te repugnantiam, obediendō in re tam difficili, quæque ita adverſari videtur ſana rationi? non! totum experior contrarium, tantam enim ex eo capio voluptatem, ut magnis incedam paſſibus, grefſibus curram gigantis, dilatato volem corde præ gaudio illuc, quod me ducit ac dirigit obedientia, abs eo, quod quidquam agam, niſi ut diligentiffimè impleam id, quod præcipit ipſa mihi: *Exultavit ut gigas ad currendam viam, à ſummo celo egreſſio ejus.* Eo nomine celum deſero, meūque incipio curſum, ut quanto cœcis eō perveniam, quod me vocat obedientia.

Pſalm. 18.

Quod igitur ipſa vocat te? In abyſſis adeo profundas, ut nonnihil oculi DEI illarum ſcrutari & intueri poſſint profunditatem: *Qui intueris abyſſos.* Ex DEO æterno infans nam unius diei; ex DEO Omnipotentē imbecillima ſiam creatura; ex DEO in magnitudine immenſo, parvus ſiam vermiculus terræ; ex DEO infinitā Majestate ſplendido, homo ſiam innumeris oneratus opprobrijs; ex ſupremo Monarcharum Monarcha, qui gloriam & divitias poſſidet in domo ſua, pauper ſiam men-

Dan. 3. v.
55.

dicus, qui non habet, ubi ſuum ſtagat pedem, ubi ſuum reclinet caput; ex Omnipotentē Creatore cœli & terræ, abjecto ſiam plebis & opprobrium hominum; ex iudice vivorum & mortuorum ſiam reus, accuſatus à ſcleratis, condemnatus à reprobis, ſupremo aſſectus ſupplicio à carnificibus.

Itane magne & vive DEUS, Majestas infinita, te in hæc abyſſus agis præcipitem, obſtremans oculos omnibus, quin conſideres nec emolumenta tua, nec naturæ repugnantiam, nec indignam, crudellem, injuſtam, quam experieris, accipiendi rationem, nec opprobria, nec ignominias, nec omnem hominum contra te effundendam rabiem, quæ tremore convellat bæſes mundi, quæ pallore obducat ſolem, quæ ipſas præ horrore diſſindet petras? an his omnibus obſtremas oculos? Et citra quod ad quidquam attendas, niſi quod obedientia te mittat, vadis illuc ſimpliciter, amò non vadis illuc, ſed curris illuc paſſu giganteo, & curris illuc tanto cum gaudio, ut malis amittere vitam, quàm omittere obedientiam? O obedientia cœca DEI, quem adoro, quàm es admirabilis! Eheu ubi ſumus? an umbram duntaxat habemus obedientia?

Sed intueri cœcam alteram, quæ primi hujus cœci premit veſtigia, quæque currit poſt ipſum ubivis & in omnibus giganteo paſſu,

Obedientia
in Sanctissima
Virgine

passu, ex voce obedientiæ. Hæc est Sanctissima Virgo, quæ parem sibi non habuit in obedientiâ vel magis cecâ, vel magis perfectâ, post Filium suum Unigenitum. In primis certum est, fuisse illam ubi- vis cum ipso in omnibus his abyssis humiliationum & miseriarum, quas potius elegisset pro seipsâ, quàm pro charissimo suo Filio, si secuta fuisset affectus amoris sui naturalis, siquidem seipsâ magis amabat ipsum: Adem fecisset, si secuta fuisset lumen rationis humanæ; videbatur enim rationi consentaneum, omnia pati creaturam, quæ patitur Creator. Sed ipsa occludebat omnibus oculos, & unicè cœcam amplectens obedientiam, consentiebat omnibus, ea volebat, & ex toto anhelabat pectore: Ipsa nunquam aliter voluisset, edquòl incedere semper voluerit per viam simplicis, cœcæ ac perfectæ obedientiæ: Ecce gigantæna ipsius post gigantem abeuntis cursum!

Et quantum spectat ad personam ipsius particularem, si consideres cœcitatem & perfectionem obedientiæ ipsius, illa est admirabilis. Virgo Sanctissima, tu ex decreto æterno DEI elevata es ad sublimissimum dignitatis verticem, quò pura creatura possit ascendere; Tu es Mater DEI, Regina Angelorum, gloria totius generis humani; omnes honores, omnes divitiæ, omnes oblectationes, ma-

ximæ quæque prærogativæ totius mundi æquissimo jure debentur dignitati tuæ: Sed videor mihi videre te descendere ex hoc Majestatis Throno, velut si egredieris è vertice cœlorum cum Filio tuo, & giganteo cum ipso curris passu: Quò concedis tantâ cum celeritate, tantâque cum lætitiâ? Non attendo, quò concedam, sed cœco modo permitto me obedientiæ: Sed an nôsti, ipsam ducturam te per vias arduas, difficiles ac spinosâs? haud refert, ubi's cœco sequar modo.

Considera ipsam redacturam te in statum tam indignum dignitate Matris DEI, ut omnis sapientia mundi judicator sit, cœlum injustum esse, dum illum tibi ordinet, teque æstimatura infelicem, dum eundem supportas: Tu nobilior & dignior es omnibus mundi principibus, & nonnisi conjux eris simplicis fabri lignarij; an rationi hoc sit consentaneum? Tu es Mater Regis Regum, & lucrari tuum debes victum, paupertati in morem scœminæ; an congruat hoc æquitati? Tu es Mater DEI Hominis, cui omnia debentur homagia, ac suprêmæ tum in cœlo, tum in terrâ adorationes; & sinistra te fors obruet, ut visura sis ipsum velut novissimum hominum, & ipsamet omnium contemptuum ipsius futura particeps. An ratum & gratum habere poteris id, quod ita omni bonæ contrariatur rationi.

Ccccc;

Hæc

Mirabile
spectacu-
lum obedi-
entiæ cœcæ
Virginis
sanctissimæ.

Hæc omnia quidquam agerent, si oculi mihi forent, quibus illa viderem, sed cæca sum.

Cæcitas
Matris admirabilis, quæ præsens esse vult infami & sævo supplicio Filii sui.

Nullam aspicio rationem, diceret tibi; non examino, an æquas sit, vel iniqua, molesta vel jucunda; sufficit, Deum id velle, cæteris omnibus obfirmo oculos, quos non nisi aperiam obedientiæ. Uteribus adhuc progrediar; tam ero cæca, ut ipsamet concessura sim visum, Charissimum Filium meum confixum Crucis, morte non minùs penosâ quàm probrosâ fatiscentem; & dicam in corde meo, id bonum esse, quòd ita ipsum videam; & nollem in alio statu videre ipsum; adlabo ipsamet ad plantam Crucis, & stabo præsertim erecta, ut cruentâ hæc tragedia meis exhibeam spectaculum oculis. Mille rationibus absterreari possim, ne coram adessem, & quidquam ex his viderem; sed occludo oculos omnibus, & deduci me sino velut cæcam, quocumque me ducit obedientia; perpetuò verum erit dicere, me esse Matrem Hominis pendentis in Cruce duos inter latrones; & ex hoc nunquam non contenta ero, quin hujus aliquam intuear rationem; sed solum, quia Deus hæc ratione ordinavit; & nunquam aliquid aliud respiciam, quàm cæcam obedientiam, quæ nihil respicit.

An fuerit unquam obedientia vel magis cæca, vel magis perfecta,

vel magis admiranda? O si vel parum habere liceret nobis cæca hujus obedientiæ, quæ adeò oblectatur Deus! audi bene, quid Evangelium nobis desuper dicat.

Si cæci essetis, non haberetis peccatum. Non tam facillè aberratur, quando quis omninò est cæcus, edòquòd, qui hujusmodi est, incedere non audeat sine duce; non nisi falsa nostra lumina nos decipiunt, & à viâ abducunt, nosque præcipites in peccatum agunt; igitur ista non habeamus, in illud profectò non labemur; & ob hoc solum luculenter vides horum verborum veritatem; *si cæci essetis, non haberetis peccatum;* sed quia putatis habere vos lumen, quò vos dirigatis, & dicitis: *Quia videmus; peccatum vestrum manet.* Aliqui dum hunc Evangelii textum legunt, conceperunt animo sensum magis spiritualem, magisque sublimem.

Si cæci essetis, non haberetis peccatum; id est, si non haberemus aliquod lumen nobis proprium, sed sineremus deduci animam nostram in omnibus & per omnia à lumine Spiritus Dei, procul essemus ab eo, ut vel minimum committeremus peccatum, edòquòd divinum hoc lumen nunquam deduceret nos in ejusmodi præcipitium. Verum & optimum medium illuminandi nos bene circa res cælestes, est excecari nos, quantum possumus circa res

ter.

terrenas; & modus optimus bene
incedendi in omnibus viis nostris,
est claudere oculos propriis nostris
luminibus; quamprimum enim
hæc sequi intendimus, subducitur
nobis aspectus rectæ nostræ semi-
tæ, delectimus à viâ, & nostro
cum damno experimur, id, quod
credimus nos lumen, periculosas
nobis esse tenebras: *Lumen quod
in te est, tenebra sunt.* Et hæc te-
nebræ temporales nos nunquam
deducere possunt nisi in tenebras
æternas.

Vis clarè videre, quòd cuncta
nostra lumina non sint nisi tene-
bræ, quòdque, si ipsi uti velimus
ad nos dirigendos, nunquam illæ
deducturæ nos sint nisi in tenebras
æternas: pondera bene, duo in
nobis luminum esse genera: unum
est lumen sensuum, alterum est
lumen rationis nostræ humanæ:
si sequaris lumina sensuum, quo
illa deducunt te? an ad Deum?
Non potius ab eo te avertent, &
deducunt ad res sensibiles ac mate-
riales, tuamque animam totam ef-
ficient animale. Scriptum est,
quod *animas homo non percipiat
ea, quæ sunt Dei.* Quid igitur
expectare potest incedendo per
hanc viam, nisi tenebras æternas?
ô quantum abest, ut directio sen-
suum nos deducat in cælum!

Si credis te melius facturum, se-
quendo lumina rationis humanæ,
verum est, vitæ tuæ rationem fore
magis honestam, sed propterea

magis secuta non erit pro salute
tuâ; ipsa enim efficere plus non
possunt, nisi quòd faciant reptare
te super terram, eòquòd purè sint
naturalia, & impossibile sit, ut via
& vita naturalis te deducat ad fi-
nem tuum ultimum, qui superna-
turalis est; & si ipsa deducere te
non possunt in cælum, quò ergò
deducunt te nisi in infernum? an
ignoras, nonnisi duas esse æterni-
tates? & quia impossibile est,
quòd omnia tua lumina naturalia
te deducant ad æternitatem bea-
tam, necessariò igitur deducunt te
ad miseram ac calamitosam.

Eheu si cæcus esses quoad ut-
rumque hoc lumen, tam illud sen-
suum, quàm illud rationis huma-
næ, si nunquam nec unum seque-
reris nec alterum, nunquam sanè
haberes peccatum, eòquòd te di-
rigens semper per sola lumina Spi-
ritûs Dei, nec unicum unquam
faceres gressum, qui omninò di-
vinus, & supernaturalis non esset.
Lumen sensuum datum est bestiis,
ut deducat ipsas ad vitam anima-
lem; lumen rationis datum est ho-
mini, ut deducat illum ad vitam
humanam; sed lumen cœli datum
est Christianis, ut deducat illos ad
vitam super humanam & super-
naturalem, & per illam, ad pos-
sessionem Dei. Cæcus esto om-
ni alteri luminum generi, si velis
hoc sequi. Sed quâ ratione, di-
ces mihi?

An igitur meis non utar sensi-
bus?

Qui sint
feliciter cœ-
ci.

Luc. xi. v.
11.

Non se-
quatur,
si lumina
naturalia
sensuum,
vel ratio-
nis, de du-
cat nos
ad infer-
num.

1. Cor. ii.
14.

Quomodo
utendum
fit lumine
sensuum &
rationis.

bus? urere iis, sed non ad dirigendum tuam animam, sed ad gubernandum tuum Corpus, illique conservandum vitam. An igitur non utar meâ ratione humanâ? utere eâ, sed utere eâ velut faculâ, quæ tuam dirigat animam, quæ seruiat ipsi ad vivendum cum omni decentiâ inter homines, & impediendum, ne ullas committat fatuitates; nullas enim ejusmodi comittere unquam debet homo, & multò minus Christianus, cum tua vivendi ratio magis debeat esse conformis rationi, quàm illa bestiarum, magisque divina, quàm illa hominum, eòquod sis Filius Dei, cum sis Christianus; unde tui directio Spiritus dependere non debet nisi à directione Spiritus Dei.

Job. 6. v. 4.

Sanctus Job, magnus hic contemplativus, dixit verbum, quod bene à nobis intellectum, erudirèt nos melius omni scientiâ Doctorum, omnique Theologiâ Sanctorum Patrum. Is affirmavit, ebibisse Deum suum Spiritum: *Ebibit spiritum meum.* Quid fit ex aquæ guttâ, quam ebibit ardor solis? Ipsa est exsiccata; sed an etiam est perdita? Non? quid ergo fit? Splendidum hoc astrum, quod bibit illam, sustulit & elevavit ipsam supra terram, quam attrahens ad se & velut distillans; eam sibi quasi incorporavit, suisque commiscuit radijs; unde non apparet amplius in terris, sed in

Permittendus est spiritus vel intellectus naturalis ebibi à spiritu Dei.

caelo insigni resulget lumine, ita ut discerni amplius non possit à sole. O quàm egregia imago directionis animæ, quæ aliam directionem non vult nisi illam Spiritus Dei! Vis hanc quoque obtinere? ne habeas Spiritum, sed tuum Spiritum ebibi permittet à Spiritu Dei.

Ipsa est magna sol illuminans æternitatem: ipse splendida sua habet lumina, & astuantes calores suos; & Spiritus tuus divinis ipsius expositus radijs erit velut aquæ gutta coram sole: parvam hanc Spiritus naturalis, quem habes, guttam, ebibi permittet ab immensitate Spiritus Dei, nec aliud desiderat; ebibet illum infallibiliter si facere illum sinas; & Spiritus tuus exsiccat manebit, tibi que videbitur, ipsum pro te esse perditum, tæque illum non amplius esse habiturum: Sed reverà infinità ratione melius erit, totus absorptus & immergus in Spiritu Dei, quàm si maneret semper in seipso, tūque illius habens, dispositionem, non nisi utendo lumine ipsius naturali pro tui directione.

Verum est, a quom non esse, nec etiam possibile, nunquam aliquem habere usum Spiritus huius naturalis, quem Deus concessit nobis, ut esset animæ nostræ, quod oculi sunt nostro Corpori; videndum est, an quis rectè incedat, & discendum, an quis prudenter agat. Si Sancti Patres & maximi

Do.

Doctores Ecclesie usi non fuissent spiritu & intellectu suo naturali, non haberemus eximia hæc opera, quæ reliquerunt nobis, nec divites illos divinarum scientiarum thesuros, quas communicarunt nobis, postquam è cælis receperunt illos: sed modus utendi spiritu & intellectu suo naturali, naturalis esse non debet: Hujus modum nos edocet sapientissimus hominum, utens in proverbij eximiâ metaphorâ ad declarandum nobis illum: Et est, quando nos monet, ut bibamus aquam è cisternâ nostrâ: Aqua cisternæ est tota alia, quàm illa puteorum vel fluminum, eòquòd sit aqua è cælo, nósque illam non bibamus, nisi postquam sol illam bibit, eamque nobis distillavit in pluviam: Non utere discursibus intellectus tui naturalis, ex te ipso trahens illos velut si haurires ex aquâ fontis vel putei tui; *Bibe aquam de cisternâ tuâ*; permittite, ut spiritus tuus, intellectus tuus prius totus bibatur à Deo, & exin remittatur tibi à divino hoc sole velut pluvia cælestis è cælo dilap'a. O DEUS quàm longè alium & lumina tua, & discursus tui habebunt saporem, aliâque virtutem? discursus tui penetrabunt cor, & clarè discernetur, ipsos esse lumina & cognitiones infusas. O Spiritus DEI, ebibe spiritum meum, mihi tolle omnia mea lumina naturalia, & tua da mihi. O si verè cum Sancto Job

R. P. Isaac, Consultat. Tom. III.

dicere possem: Ebibit spiritum meum!

His dictis obmutuit, apertos in cælum defigens oculos: sed non diu permisi hoc statu ipsam frui; Cum enim audirem aliquid, quòd posset in praxin deduci, interrogavi ipsum: Quid igitur faciendum, ad hunc statum pervenire desideranti? Nihil, respondit mihi, nisi ut perfectè renuntiet sibi ipsi, absolute & absque reservatione se permittat directioni Spiritus DEI, in nullo resistat ei, quidquid secum facere voluerit, sicut hæc aqua gutta nihil facit, ut bibatur à sole, nisi quòd maximâ cum tranquillitate expositam se servet ipsius radijs, quin se moveat, aut alio fugiat, aut se sub aliquâ umbrâ abscondat; nos semper fugimus, semperque prætextus & velamina habemus, quibus nos excusamus, millenasque oppositiones, quas faciamus Consilij Dei; quæ impediunt, ne divinus ipsius spiritus ex integro ebibat nostrum; Nihil igitur ex his omnibus faciendum foret, sed illi simplicissimè intendendum: Et hæc ratione, quidquid voluerit, efficiet ex nobis.

Sanctus Rex David, illuminatissimis Vatibus non immeritò accensendus, egregium quoddam habuit exercitium inter medias occupationes aulae suæ, quæ ipsum haud dubiè millenis dissipassent evagationibus, totidemque obruissent desiderijs, quibus ipsius impediti potuif-

Permittere nos acbe-
mus, Spiritu
tui Dei, rã
faciendo,
quàm ipsi
attendendo.

D d d d

Psalm. 72.
v. 23.

Gerere se
velut jumē-
tum coram
Deo, est mi-
rabilis sa-
pientia,

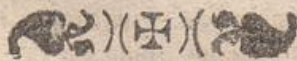
potuisset spiritus, ne ebiberetur à Spiritu DEI, & reciperet ab ipso splendidissimam illam lucem, quā nunquam non fuit illustratus; *Tanquam jumentum factus sum apud te, & ego semper tecum*: Nihil inveni, mi Deus, neque brevius, neque efficacius, in occasione perturbationis, & tumultu passionum, & immoderatis motibus proprii mei spiritus, quā tunc exhibere, meque gerere velut bestiam: Bestia non respondet, non discurret, non se excusat, captiva semper manet sub manu Domini sui; ex quo fit, ut agat & patriatur, quidquid ille voluerit: *Et ego semper tecum*. Hāc ratione, mi Deus, esse volo sub manu tuā; nihil mihi faciendum, nihil cogitandum, nihil volendum, nisi ut agam more bestiae, quōd tibi placuerit. O quantum oblectatur spiritus Dei videndo animam, quae sic relinquat ipsum absolutum Dominum proprii sui spiritus, quin vel verbulum dicat, nec pro, nec contra! Siquidem non est jumentum habere spiritum aut voluntatem; Domini ipsius est,

habere haec omnia pro ipso. Et mirum sanè est, quōmodo Daemon & omnes inimici salutis ejusmodi animae confundantur, & praecipit cadant, dum jumentum ejusmodi spirituale offendunt, quōd in abjectione & fatuitate suā adaequet sapientiam Angelorum. Nihil tam caecum est, quā haec anima, sed nihil quoque tam est illuminatum: Et si caeci essetis, non haberetis peccatum. O mi Deus? quā beatus & perfectus status! si ita caecus esses, peccatum committeres nunquam.

Haec omnia nondum satisfecerunt expectationi meae, nec desiderio aspiciendi Sanctissimam Virginem, quā ratione velut Amans sollicitè secuta fuerit divinum dilectum suum; id est, quā ratione secuta fuerit JESUM Christum in exercitio admitandarum virtutum suarum. Hinc induxi ipsum, ut altero die Consultationem nobis faceret, quae sequitur.

sequitur.

* *

CON-